

Počet zmínek: 1

Online: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Síla Verdiho monumentu a scénická úskalí: Ostravské Requiem budí emoce

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 16.10.2026 19:48, Datum importu: 16.10.2026 21:59, Zdroj: ostravan.cz, Autor: Milan Bátor, Rubrika: Divadlo, Periodicita: Denně, Provozovatel: Aleš Honus, Země: CZ, AVE: 1 500 Kč, GRP: 0, OTS: 216, Měsíční návštěvnost: 13 606, Celková návštěvnost: 6 552, RU/den: 216, RU/měsíc: 4 292

Národní divadlo moravskoslezské zařadilo zádušní mši do svého programu vůbec poprvé v historii. Volba padla na monumentální *Messa da Requiem* Giuseppe Verdiho z roku 1874 – dílo, které představuje jeden z vrcholů nejen Itálie devatenáctého století, ale i světové hudební literatury. Kořeny kompozice přitom sahají hluboko do spletitých dějin bouřlivého italského **národního** obrození (Risorgimento) a osobních tragédií samotného skladatele.

Původním podnětem k napsání smuteční mše byla v listopadu 1868 smrt Gioacchina Rossiniho, jíž byl Verdi hluboce otřesen. Tehdy navrhl, aby se na vzpomínkovém díle podíleli nejvýznamnější italscí skladatelé té doby. Ambiciózní projekt kolektivní mše však nakonec ztroskotat na intrikách, vzájemné řevnivosti a liknavosti dirigenta. Výsledkem bylo, že Verdiho vlastní příspěvek – závěrečné *Libera me* – zůstalo ležet v šuplíku.

Zlom přišel až v květnu 1873, kdy Itálii zasáhla zpráva o úmrtí Alessandra Manzoniho. Manzoni, autor slavného románu *Snoubenci* a morální pilíř sjednocené Itálie, představoval pro Verdiho ztělesnění „slávy Itálie“. Zasažen touto ztrátou se šedesátiletý skladatel rozhodl dokončit zádušní mši sám. Premiéra proběhla proběhla 22. května 1874 k prvnímu výročí Manzoniho smrti v milánském chrámu San Marco pod Verdiho taktovkou.

Zpočátku se dílo setkalo s rozpaky i nepochopením – slavný dirigent Hans von Bülow partituru nejprve odsoudil jako brak, ale záhy poslal Verdimu kající dopis, v němž uznal, že *Requiem* patří k největším dílům století. Verdi totiž nahlížel na liturgický text především skrze prizma operního dramatu a hluboké lidské vášně. Nešlo mu o církevní šablonu, nýbrž o zrcadlo lidské duše, strachu ze smrti i naděje ve zrození a posmrtný život.

+ 4

Nad ostravskou inscenací se sešel silný realizační tým. Zásadní měrou se na sugestivním vyznění večera podílelo hudební nastudování Marka Šedivého, který z partitury vytěžil doslova vlásečnicové dynamické a agogické detaily. Jeho pojetí je plnokrevné, dravé i plné respektu. Nebojí se velkých kontrastů – od apokalyptických úderů v *Dies irae* až po křehké, niterné plochy – přičemž vždy zůstává v dokonalém konsensu s hudební i textovou předlohou.

Orchestr opery **NDM** odvedl obdivuhodný výkon, v němž naplno rozkvetla pestrost Verdiho instrumentace. Smyčcová sekce hrála s obrovským nasazením, pevným tónem a schopností přejít od drásavých, bičujících momentů až po éterické, ztišené pasáže. Z dřevěných dechových nástrojů zaslouží zvláštní pozornost citlivá sóla fléten a hobojů, která vnášela do partitury lyrickou a křehkou poezii. Bezpečnou oporou byly žesťové nástroje – lesní rohy, pozouny a impozantní vstupy trubek (včetně těch rozmístěných v prostoru) –, které dodaly apokalyptickým pasážím drtivou razanci, aniž by se ztratila solidní intonace. Svou nezastupitelnou roli sehrála i niterná sólová vyhrávka violoncell v úvodu *Offertoria*.

Z pěveckého kvarteta sólistů upoutala především altistka Bella Adamová, jejíž hlas je pro toto dílo jako stvořený – zaujal hloubkou, znělostí a schopností naplnit její projev hlubokým prožitkem, čímž tato pěvkyně ideálně realizovala představu o ústřední postavě rodinného příběhu, který se v pojetí inscenátorů před publikem odvíjí. Tenorista Raman Hasymau se po drobném zaváhání v samotném úvodu rychle aklimatizoval a part podal citlivě a vkusně. Basista Josef Kovačič zaujal v četných sólových výstupech závěrečných částí barevností, jistotou a plnou rezonancí svého basu ve všech polohách. Méně vyrovnaně tentokrát působila sopranistka Veronika Rovná; ačkoliv její světlý hlas byl zřejmě dramaturgicky záměrnou volbou, místy se v partu poněkud trápil a postrádal svou obvyklou lehkost a suverenitu (škoda, že pro indispozici nemohla vystoupit ohlášená Eliška Gattringerová).

Kdo ovšem bezpodmínečně patří na pomyslný pěvecký piedestal, je sbor ostravské opery. Pod zevrubnou a precizní přípravou sbormistra Jurije Galatenka podal naprosto mimořádný, dechberoucí výkon. Sbor fungoval jako kolektivně

dýchající organismus s obrovskou vnitřní energií. Suverénně zvládnul masivní plochy, nicméně v stěžejních momentech (jako v deklamovaném Sanctus) dokázal rozdělit své síly, rozmístit se v hledišti a opanovat prostor celého divadla.

Režisérské duo SKUTR (Martin Kukučka a Lukáš Trpišovský) přistoupilo k Verdiho Requiem jako ke scénickému rituálu o zrození, životě, strachu z přivedení nového člověka na svět a o nevyhnutelnosti smrti. Záměr režie redukovat dějovou linii na symbolické obrysy spjaté s motivy lidské existence a rodinné tragédie dává smysl a má svou logiku. Po výtvarné stránce je scéna skutečně pastvou pro oči.

Vizuální a pohybová složka, podpořená citlivými kostýmy Simony Rybákové a nápaditou choreografií Jana Kodeta, přinesla řadu výrazných momentů, které ztvárnily postavy Dívky a Chlapce v podání Jaroslavy Rameš Janečkové a Adama Rameše. Bohužel jejich pohybové vyjadřování po určitém čase vyznívalo šablonovitě a rutinně. Zatímco Dívka se projevila víceméně afektovanými a tedy značně stylizovanými prvky, její jevištní partner působil pohybově přirozeněji, byť jeho vypracované tělo SKUTR místy až okázale využil pro akcentaci fyzické krásy a muskulatury.

Režijní klíč vyvolává i další otázky. Inscenace se podle mého názoru potýká s prvky, které diváka odvádějí od samotného hudebního toku. Zatímco jemnější pohybové či vizuální prvky či proměny sboru fungovaly, některé věci (opakované hysterické scény, obskurní květinové fetiše apod.) působily spíše rušivě. Běžnému divákovi nemusí být kromě vypjatých scén zřejmé, co je vlastně smyslem příběhu, který se odehrává na jevišti. Na samé hraně kýče pak levituje „andílek“ v rukou aktérů, který celkový dojem bohužel posouvá ke grotesce a karikatuře, což zřejmě nebylo záměrem inscenace.

Nová ostravská inscenace Verdiho Requiem je bezesporu pozoruhodnou událostí nové sezony. Setkala se v ní geniální hudba devatenáctého století s ambiciózním, byť v detailech diskutabilním pojetím tradiční duchovní látky prostoupené divadelní aktualizací.

Zatímco hudební nastudování Marka Šedivého, precizní nástrojové výkony ostravského orchestru, sólisté v čele s Bellou Adamovou a fenomenální sbor pod vedením Jurije Galatenka patří do kategorie ryzího uměleckého triumfu, režijní koncepce místy působí podivně a odvádí pozornost od samotné hudby. A to je největší kámen úrazu.

Výsledkem je představení opulentní a spektakulární, leč místy zbytečně roztržštěné – takové, které leckterého diváka hluboce zasáhne, ale v jiném zanechá občas otázku, zda méně by v tomto případě nebylo více.

*

Requiem. Hudba: Giuseppe Verdi. Režie: SKUTR. Hudební nastudování: Marek Šedivý. Scéna: Jakub Kopecký. Kostýmy: Simona Rybáková. Choreografie: Jan Kodet. Uvedeno v latinském originále s českými a anglickými titulky. Recenze je psaná z první premiéry uvedené ve čtvrtek 15. října 2026 v **Národním divadle moravskoslezském – Divadle Antonína Dvořáka v Ostravě**.

Adolphe Charles Adam

GISELLE

BALET

Premiéry 12. a 14. listopadu 2026 v Divadle Antonína Dvořáka

BLUDNÝ KÁMEN: MALÁ DOMŮ

DOM UMĚNÍ
KOSTEL SV. VÁCLAVA
GALERIE CELLA
OPAVSKÝ VEŘEJNÝ PROSTOR

16. 10. 2026
—
14. 2. 2027

Dům umění, Pekařská 12, Opava

0100 = Opava

ostravan.cz

ÚVOD

HUDBA

DIVADLO

OBRAZ & SLOVO

ATD

KALENDÁŘ AKCÍ

RÁDIO OSTRAVAN

Úvod > Divadlo > Síla Verdiho monumentu a scénická úskalí: Ostravské Requiem budí emoce

Síla Verdiho monumentu a scénická úskalí: Ostravské Requiem budí emoce

Milan Bátor

16. 10. 2026 21:48

Divadlo

Recenze

Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě uvedlo monumentální *Messa da Requiem* Giuseppe Verdiho. V Divadle Antonína Dvořáka ho hudebně nastudoval Marek Šedivý a scénicky pojalo režisérské duo SKUTR.

Z inscenace NDM Requiem.
Foto: Martin Popelář

Národní divadlo moravskoslezské zařadilo zádušní mši do svého programu vůbec poprvé v historii. Volba padla na monumentální *Messa da Requiem* Giuseppe Verdiho z roku 1874 – dílo, které představuje jeden z vrcholů nejen Itálie devatenáctého století, ale i světové hudební literatury. Kořeny kompozice přitom sahají hluboko do spletitých dějin bouřlivého italského národního obrození (Risorgimenta) a osobních tragédií samotného skladatele.

Původním podnětem k napsání smuteční mše byla v listopadu 1868 smrt Gioacchina Rossiniho, již byl Verdi hluboce otřesen. Tehdy navrhl, aby se na vzpomínkovém díle podíleli nejvýznamnější italscí skladatelé té doby. Ambiciózní projekt kolektivní mše však nakonec ztroskotat na intrikách, vzájemné žárlivosti a línosti dirigenta. Výsledkem bylo, že Verdiho vlastní příspěvek – závěrečné *Libera me* – zůstalo ležet v šuplíku.

rádiostравan

Právě hraje:

BANDABAND

Pondělní ráno

20:00 - 23:00 VEČERNÍ MIX

23:00 - 00:00 POTICHU

CELÝ PROGRAM

Stáhněte si mobilní aplikaci Rádio Ostravan:

Piotr Anderszewski

klavírní recitál

19. 10. 2026

sál Vesmír

janáčkova filharmonie ostrava

NA ZLOMU MILÉNIÍ

AT THE TURN OF THE MILLENNIUM

30. 9. 2026 - 3. 1. 27

GVUO Česká televize

Infoservis

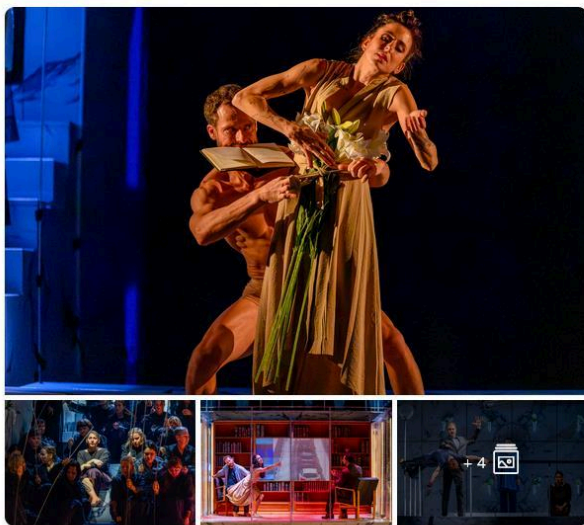
16. 10. 2026

- 16:54 / Hostem živého vysílání Rádio Ostravan bude herec René Šmótek
- 11:41 / Festival performance Malamut se vrací. Letošní ročník má podtitul Opět první mrazy

na vzpomínkovém díle podíleli nejvýznamnější italscí skladatelé té doby. Ambiciózní projekt kolektivní mše však nakonec ztroskotal na intrikách, vzájemné řevnivosti a línosti dirigenta. Výsledkem bylo, že Verdiho vlastní příspěvek – závěrečné *Libera me* – zůstalo ležet v šuplíku.

Zlom přišel až v květnu 1873, kdy Itálii zasáhla zpráva o úmrtí Alessandra Manzoniho. Manzoni, autor slavného románu *Snoubenci* a morální pilíř sjednocené Itálie, představoval pro Verdiho ztělesnění „slávy Itálie“. Zasažen touto ztrátou se šedesátiletý skladatel rozhodl dokončit zádušní mši sám. Premiéra proběhla proběhla 22. května 1874 k prvnímu výročí Manzoniho smrti v milánském chrámu San Marco pod Verdiho taktovkou.

Zpočátku se dílo setkalo s rozpaky i nepochopením – slavný dirigent Hans von Bülow partituru nejprve odsoudil jako brak, ale záhy poslal Verdimu kající dopis, v němž uznal, že Rekviem patří k největším dílům století. Verdi totiž nahlížel na liturgický text především skrze prizma operního dramatu a hluboké lidské vášně. Nešlo mu o církevní šablonu, nýbrž o zrcadlo lidské duše, strachu ze smrti i naděje ve zrození a posmrtný život.

Nad ostravskou inscenací se sešel silný realizační tým. Zásadní měrou se na sugestivním vyznění večera podílelo hudební nastudování *Marka Šedivého*, který z partitury vytěžil doslova vlásečnicové dynamické a agogické detaily. Jeho pojetí je plnokrevné, dravé i plné respektu. Nebojí se velkých kontrastů – od apokalyptických úderů v *Dies irae* až po křehké, niterné plochy – přičemž vždy zůstává v dokonalém konsensu s hudební i textovou předlohou.

Orchestr opery NDM odvedl obdivuhodný výkon, v němž naplno rozkvetla pestrost Verdiho instrumentace. Smyčcová sekce hrála s obrovským nasazením, pevným tónem a schopností přejít od drásavých, bičujících momentů až po éterické, ztišené pasáže. Z dřevěných dechových nástrojů zaslouží zvláštní pozornost citlivá sóla fléten a hobojů, která vnášela do partitury lyrickou a křehkou poezii. Bezpečnou oporou byly žesťové nástroje – lesní rohy, pozouny a impozantní vstupy trubek (včetně těch rozmístěných v prostoru) –, které dodaly apokalyptickým pasážím drtivou razanci, aniž by se ztratila solidní intonace. Svou nezastupitelnou roli sehrála i niterná sólová vyhrávka violoncell v úvodu *Offertoria*.

Z pěveckého kvarteta sólistu upoutala především altistka *Bella Adamova*, jejíž hlas je pro toto dílo jako stvořený – zaujal hloubkou, znělostí a schopností naplnit její projev hlubokým prožitkem, čímž tato pěvkyně ideálně realizovala představu o ústřední postavě rodinného příběhu, který se v pojetí inscenátorů před publikem odvíjí. Tenorista *Raman Hasymau* se po drobném zaváhání v samotném úvodu rychle aklimatizoval a part podal citlivě a vkusně. Basista *Josef Kovačič* zaujal v četných sólových výstupech závěrečných částí barevností, jistotou a plnou rezonancí svého

Infoservis

- 16.10.2026
 - 16:54 / Hostem živého vysílání Rádia Ostrava bude herec René Šmótek
 - 11:41 / Festival performance Malamut se vrací. Letošní ročník má podtitul Opět první mrazy
 - 09:19 / Ostravská legenda Hudební bazar oslaví 30 let, hlavním gratulantem bude Robson
- 15.10.2026
 - 16:15 / Cena Jindřicha Chalupeckého se potěší vrací do Ostravy. V Platu budou tentokrát vystavovat výhradně ženy
 - 09:49 / Zakladatel Sonic Youth Lee Ranaldo rozezná kostel

ZOBRAZIT DALŠÍ

Nejnovější články

- Síla Verdiho monumentu a scénická úskalí: Ostravské Requiem budí emoce 16.10.2026
- Hostem živého vysílání Rádia Ostrava bude herec René Šmótek 16.10.2026
- Festival performance Malamut se vrací. Letošní ročník má podtitul Opět první mrazy 16.10.2026
- Ostravská legenda Hudební bazar oslaví 30 let, hlavním gratulantem bude Robson 16.10.2026
- Cena Jindřicha Chalupeckého se potěší vrací do Ostravy. V Platu budou tentokrát vystavovat výhradně ženy 15.10.2026
- Obrazy Joanny Imielske v Galerii Červený kostel promlouvají skrze skrytá slova 15.10.2026
- Zakladatel Sonic Youth Lee Ranaldo rozezná kostel sv. Václava v Opavě létající kytarou 15.10.2026
- U Bezučů začnou sezonu zostra, uvedou „groteskní apokalypsu moci“ jako aktuální reflexi současnosti 14.10.2026
- Festival Hudební současnost zahájí mladá generace skladatelů z celého světa 14.10.2026
- Režisérské duo SKUTR o ostravském Requiem: Každý život je osobitý, vzácný a křehký. Vážme si je! 14.10.2026

Hitparáda rádiOstrava

Pořadí pro týden 12.-18.10.2026

1.	NATÁLIE TICHÁNKOVÁ & 4GOOD – Světlo a stíny	14. týden
2.	EWA FARNA A MIRAI NAVRÁTIL – Vzpomeň si?	23. týden
3.	MYSCHAK BAND – Eman Cypovany	28. týden
4.	KOKS – Po nebi plout	8. týden
5.	KROJENY – Ondrášek	5. týden
6.	JAN HILAR A NOČNÍ SMĚNA – Dům nad údolím	21. týden
7.	KUKAČKA BAND – Almost Famous	7. týden
8.	QAI – Čekám	1. týden
9.	ZAHRADKAŘI – Slepá punk 2.0.	16. týden
10.	EVERLIGHT – Někdy se zdá (feat. Adela Bystroňová)	16. týden

NOVINEA
MARTIN CHODŮR
- V noci na středu

HLASUJTE
V DALŠÍM KOLE

Podcasty

rádiOstrava

Podpořte hudbu

našeho kraje

dobrovolným předplatným
na transparentní účet 2903129090/2010.

Peníze využíváme na udržení
a rozvoj Rádia Ostrava.

Na rok 2026 je aktuálně vybráno:

ideálně realizovala představu o ústřední postavě rodinného příběhu, který se v pojetí inscenátorů před publikem odvíjí. Tenorista *Raman Hasymau* se po drobném zaváhání v samotném úvodu rychle aklimatizoval a part podal citlivě a vkusně. Basista *Josef Kovačič* zaujal v četných sólových výstupech závěrečných částí barevností, jistotou a plnou rezonancí svého basu ve všech polohách. Méně vyrovnaně tentokrát působila sopranistka *Veronika Rovná*; ačkoliv její světlý hlas byl zřejmě dramaturgicky záměrnou volbou, místy se v partu poněkud trápil a postrádal svou obvyklou lehkost a suverenitu (škoda, že pro indispozici nemohla vystoupit ohlášená Eliška Gattringerová).

Kdo ovšem bezpodmínečně patří na pomyslný pěvecký piedestal, je sbor ostravské opery. Pod zevrubnou a precizní přípravou sbormistra *Jurije Galatenka* podal naprosto mimořádný, dechberoucí výkon. Sbor fungoval jako kolektivně dýchající organismus s obrovskou vnitřní energií. Suverénně zvládl masivní plochy, nicméně v stěžejních momentech (jako v deklamovaném *Sanctus*) dokázal rozdělit své síly, rozmístit se v hledišti a opanovat prostor celého divadla.

Režisérské duo SKUTR (*Martin Kukučka* a *Lukáš Trpišovský*) přistoupilo k Verdiho Requiem jako ke scénickému rituálu o zrození, životě, strachu z přivedení nového člověka na svět a o nevyhnutelnosti smrti. Záměr režie redukovat dějovou linii na symbolické obrysy spjaté s motivy lidské existence a rodinné tragédie dává smysl a má svou logiku. Po výtvarné stránce je scéna skutečně pastvou pro oči.

Vizuální a pohybová složka, podpořená citlivými kostýmy *Simony Rybákové* a nápaditou choreografií *Jana Kodeta*, přinesla řadu výrazných momentů, které ztvárnilly postavy Dívky a Chlapce v podání *Jaroslavy Rameš Janečkové* a *Adama Rameše*. Bohužel jejich pohybové vyjadřování po určitém čase vyznívalo šablonovitě a rutinně. Zatímco Dívka se projevila víceméně afektovanými a tedy značně stylizovanými prvky, její jevištní partner působil pohybově přirozeněji, byť jeho vypracované tělo SKUTR místy až okázale využil pro akcentaci fyzické krásy a muskulatury.

Režijní klíč vyvolává i další otázky. Inscenace se podle mého názoru potýká s prvky, které diváka odvádějí od samotného hudebního toku. Zatímco jemnější pohybové či vizuální prvky či proměny sboru fungovaly, některé věci (opakované hysterické scény, obskurní květinové fetiše apod.) působily spíše rušivě. Běžnému divákovi nemusí být kromě vypjatých scén zřejmé, co je vlastně smyslem příběhu, který se odehrává na jevišti. Na samé hraně kýče pak levituje „andílek“ v rukou aktérů, který celkový dojem bohužel posouvá ke grotesce a karikatuře, což zřejmě nebylo záměrem inscenace.

Nová ostravská inscenace Verdiho Requiem je bezesporu pozoruhodnou událostí nové sezony. Setkala se v ní geniální hudba devatenáctého století s ambiciózním, byť v detailech diskutabilním pojetím tradiční duchovní látky prostoupené divadelní aktualizací.

Zatímco hudební nastudování *Marka Šedivého*, precizní nástrojové výkony ostravského orchestru, sólisté v čele s *Bellou Adamovou* a fenomenální sbor pod vedením *Jurije Galatenka* patří do kategorie ryzího uměleckého triumfu, režijní koncepce místy působí podivně a odvádí pozornost od samotné hudby. A to je největší kámen úrazu.

Výsledkem je představení opulentní a spektakulární, leč místy zbytečně roztříštěné – takové, které leckterého diváka hluboce zasáhne, ale v jiném zanechá občas otázku, zda méně by v tomto případě nebylo více.

*

Requiem. Hudba: Giuseppe Verdi. Režie: SKUTR. Hudební nastudování: Marek Šedivý. Scéna: Jakub Kopecký. Kostýmy: Simona Rybáková. Choreografie: Jan Kodet. Uvedeno v latinském originále s českými a anglickými titulky. Recenze je psaná z první premiéry uvedené ve

Peníze využíváme na udržení
a rozvoj Rádia Ostravan.

Na rok 2026 je aktuálně vybráno:
12 711,09 Kč z 100.000,- Kč

nebylo záměrem inscenace.

Nová ostravská inscenace Verdiho Rekviem je bezesporu pozoruhodnou událostí nové sezony. Setkala se v ní geniální hudba devatenáctého století s ambiciózním, byť v detailech diskutabilním pojetím tradiční duchovní látky prostoupené divadelní aktualizací.

Zatímco hudební nastudování *Marka Šedivého*, precizní nástrojové výkony ostravského orchestru, sólisté v čele s *Bellou Adamovou* a fenomenální sbor pod vedením *Jurije Galatenka* patří do kategorie ryzího uměleckého triumfu, režijní koncepce místy působí podivně a odvádí pozornost od samotné hudby. A to je největší kámen úrazu.

Výsledkem je představení opulentní a spektakulární, leč místy zbytečně roztříštěné – takové, které leckterého diváka hluboce zasáhne, ale v jiném zanechá občas otázku, zda méně by v tomto případě nebylo více.

*

Requiem. Hudba: Giuseppe Verdi. Režie: SKUTR. Hudební nastudování: Marek Šedivý. Scéna: Jakub Kopecký. Kostýmy: Simona Rybáková. Choreografie: Jan Kodet. Uvedeno v latinském originále s českými a anglickými titulky. Recenze je psaná z první premiéry uvedené ve čtvrtek 15. října 2026 v Národním divadle moravskoslezském – Divadle Antonína Dvořáka v Ostravě.

Podobné články

Režisérské duo SKUTR o ostravském Requiem: Každý život je osobitý, vzácný a křehký. Vážme si její!

14.10.2026 ☐ Divadlo ☒ Rozhovor

Galavečer NDM nadchl diváky. Ukázal, jak obohacující je milovat divadlo

07.09.2026 ☐ Divadlo ☒ Report